

За тѣзи врати била разправяла баба му. Тя му съобщила, по кой пѣтъ да трѣгне. И даже го научила, какъ да разпита първата сова, която ще види край пѣтя. „Помни, не се зазѣпвай! Помни да не забравишъ пѣтя! Помни, дано съгледашъ първата сова!“ го съвѣтвала баба му.

Но нашиятъ Зѣплю си знаелъ своето. Трѣгналъ той на далеченъ пѣтъ. Но ето, че на едно мѣсто пѣтътъ се дѣлѣлъ на двѣ страни. Кой пѣтъ да хване? Дѣсниятъ ли прѣзъ гората или лѣвиятъ къмъ полето? Отпрѣдъ между клонитѣ на единъ джбъ дрѣмѣла една сова. Тя била първата сова, що момчето видѣло. Баба му не еднѣжъ му била разказвала, че советѣ сж мѣдри птици, че тѣ знаели всичко на свѣта. Зѣплю я попиталъ:

— Моля те, госпожо сово, кажи ми дѣ се намиратъ магьосанитѣ врати?

Совата трепнала отъ сънъ и закрѣщѣла:

— Какво искашъ? Носишъ ли ми жаби, или нѣкоя мишка?

— Не, азъ не знаехъ, че вие ги обичате. Подобро е кажете ми нѣщо за магьосанитѣ врати!

— Магьосанитѣ врати? — Глупости! Я си върви, момче, мирно изъ пѣтя и не ме закачай! Совата отново закрѣщѣла.

Момчето се замислило. Но ето — на срѣща му една пѣргава катеричка.

— Моля ти се, хубава катеричко, кажи ми дѣ се намиратъ магьосанитѣ врати?

— Не зная, отговорила катеричката учтиво. Азъ имамъ толкова много домашни грижи, щото не съмъ и помислѣла нѣкога за пѣтишества. Колко работа ме чака! — Дѣцата си да храня, орѣхи да имъ дира... По-добро, трѣгнете